

A. ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

«ΤΟ ΣΤΡΩΜΑ»

Δύο άνθρωποι κουβαλούν στον δρόμο ένα στρώμα.

Τα παρακάτω γεγονότα διαδραματίζονται την 22 Νοεμβρίου του 2020

14:58 Δύο άνθρωποι γυμνοί –φορώντας μόνο την πλέον υποχρεωτική χειρουργική μάσκα- βρίσκονται στην στάση ‘Σύνταγμα’ του τραμ και κουβαλούν ένα στρώμα. Χωρίς να ξέρουν τίποτα για την κατάσταση αυτή, αδιαφορούν για το γεγονός.

3 λεπτά αργότερα, έχοντας συνέλθει απ’ την ζάλη που τους διακατέχει, αφήνουν το στρώμα και σπεύδουν να επιστρέψουν πίσω στις εταιρίες τους, καθώς σκέφτονται τα δολάρια που θα χάσουν.

Η ώρα γυρνά πίσω ξανά στις 14:58, όπως δηλαδή και οι ίδιοι γυμνοί άνθρωποι στην στάση ‘Σύνταγμα’ του τραμ και στην ίδια ακριβώς κατάσταση. Μόνο που αυτή την φορά θυμούνται το τι συνέβη μέσα στα προηγούμενα λεπτά. Το ταξίδι στον χρόνο δεν φαίνεται να τους παραξένεψε ιδιαίτερα. Αντιθέτως, χωρίς καν να κάνουν μία απόπειρα γνωριμίας μεταξύ τους, σκέφτονται τα δολάρια που κινδυνεύουν να χάσουν.

2 λεπτά αργότερα, πετώντας το στρώμα κάτω τρέχουν πίσω στις επιχειρήσεις τους.

Η ώρα γυρνά συνεχώς πίσω στις 14:58, ενώ τα ίδια γεγονότα επαναλαμβάνονται περίπου 9 φορές.

Η σκέψη για δολάρια φαίνεται να τους τιμωρεί.

Η αλήθεια είναι, πως ο δωρεάν χρόνος τους σκέψης δολαρίων είχε καταναλωθεί πλήρως. Και είναι ακόμη αλήθεια πως δεν είχαν προλάβει να αναβαθμίσουν αυτόν τον χρόνο σε απεριόριστο, αφού αυτό μπορεί να τους κόστιζε κάποια δολάρια. Η τιμωρία τους, λοιπόν, δεν παύει να είναι αυστηρή και η εταιρία παροχής σκέψης δολαρίων αδέκαστη, αφού θα τους απαλλάξει απ’ όλο αυτό, μόνο όταν καταφέρουν να φτάσουν στο κοντινότερο υποκατάστημά της και να εξοφλήσουν το χρέος τους.

Οι γνωστοί επιχειρηματίες, με την λιγοστή τους ευφυΐα και ανταλλάσσοντας- επιτέλους κάποια άποψη περί του θέματος, καταφέρνουν να πιθανολογήσουν την αιτία όσων τους συμβαίνουν, κάνοντας τον συνειρμό για τους κοινά μη πληρωμένους λογαριασμούς τους.

Με κοινή απόφαση, κρατήσανε την ανάσα της σκέψης τους και με μία πνοή ξεκίνησαν να τρέχουν την Βασιλέως Γεωργίου, κουβαλώντας πάντα το στρώμα, σαν δρομείς με την αυτοσυγκράτησή τους στα όρια της. Η ελπίδα για την άμεσα άφιξη τους στο πολυπόθητο υποκατάστημα φάνταζε γελοία στην σκέψη της χάρτινης σακούλας, η οποία απολάμβανε τον μεσημεριανό ήλιο του κέντρου ξαπλωμένη στον δρόμο. Ο επιχειρηματίας νούμερο 1, πατώντας την, βρέθηκε να της κάνει παρέα στην άσφαλτο, ενώ ο επιχειρηματίας 2, πετώντας το στρώμα στον αέρα άρχισε να τρέχει ακόμη γρηγορότερα.

Το στρώμα ωστόσο, μετά την ανοδική του πορεία, υπερνικήθηκε από την βαρύτητα και βρέθηκε κάθετα στην μέση του δρόμου, σαν ένα πελώριο τείχος. Το πελώριο τείχος ήταν αρκετά σχετικό, καθώς άλλοι το θαύμαζαν φωτογραφίζοντάς το, ενώ ένας βιαστικός μηχανόβιος το αντιμετώπισε ως μία κορδέλα στην γραμμή τερματισμού ενός αγώνα τρεξίματος. Πιο συγκεκριμένα, το διαπέρασε με το ίδιο πάθος, όπως εκείνο του δρομέα που κόβει την κορδέλα ή εκείνο του επιχειρηματία νούμερο ένα, όταν –ντυμένος– έκοβε την κορδέλα για τα εγκαίνια της καινούργιας του επιχείρησης που μελλοντικά θα του επέφερε κάποια παραπάνω δολάρια. Αυτή η κορδέλα ωστόσο διέφερε από την προαναφερόμενη καθώς έμελλε να επιφέρει πιο άμεσα κέρδη. Ο βιαστικός μηχανόβιος, κόβοντας το στρώμα στη μέση, προσέφερε θέαμα μέχρι και στους αστροναύτες του διαστημικού σταθμού, καθώς ο ουρανός γέμισε με χιλιάδες δολάρια, που περιείχε αυτό το αλλόκοτο στρώμα. Η σκηνή παγώνει.

Μονομιάς, βρέθηκαν χιλιάδες γυμνοί άνθρωποι-με τις χειρουργικές τους μάσκες πάντα- να κουβαλάνε πολύχρωμα στρώματα σε διάφορες στάσεις του τραμ, όπως εκείνη του παλαιού Φαλήρου και του «Μπακνανά» στον Νέο Κόσμο. Μάλλον ήταν στα όρια του χρόνου τους κι εκείνοι...

Αν λοιπόν πιστεύετε πως δεν έχετε καταβληθεί ακόμη από σκέψεις δολαρίων, φροντίστε στις 22 Νοεμβρίου να βρεθείτε στο Σύνταγμα στις 14:58, ώστε να απολαύσετε το θέαμα.

Αν πάλι πρόκειται να περάσετε απ' το Σύνταγμα και πιστεύετε ότι έχετε ξοδέψει σχεδόν όλο το χρόνο σκέψης σας περί υλικών αγαθών, καλό θα ήταν να αλλάξετε τον δρόμο σας στις 22 Νοεμβρίου αλλά και γενικότερα στη ζωή σας.

Μάκης Χρονάς

Ένα στρώμα χωρίς σφυγμό

Εισπνοή και εκπνοή. Ο καπνός μου θόλωνε τα μάτια. Δεν μου άρεσε η γεύση, μόνο η αίσθηση. Το έλεγα και με έλεγε. Το χρειαζόμουν. Πάντα πριν το τελευταίο βήμα έπρεπε να ηρεμήσω. Ξαναέβαλα το τσιγάρο στο στόμα μου και έκλεισα τα μάτια. Ο Στέργιος ετοίμαζε στρώμα. Ήμουν κάτω από ένα υπόστεγο. Βρέχει αυτές τις μέρες και πλημμυρίζουν οι υπόνομοι. Αυτό κάνει την δουλειά δύσκολη. Δεν θέλω να λερώνομαι. Η βροχή σε κοιμίζει και το τσιγάρο σε κάνει να ξεχνάς, να αιωρείσαι στον δικό σου κόσμο, στο δικό σου σύννεφο. Πρέπει να χαλαρώσω, να μην δείχνω την ευχαρίστησή μου στο δρόμο, θα με πουν τρελό. Ποιος κουβαλάει ένα στρώμα και χαίρεται; Ακούω βήματα. Ανοίγει την σιδερένια πόρτα και με κοιτάει. Σμίγει στιγμιαία τα φρύδια του και δείχνει προς την πολυκατοικία.

«Πάμε να παραλάβουμε το φορτίο.» Ακούστηκε ψιθυριστά. Ήταν αρκετό για να πετάξω το τσιγάρο. Ξεφυσάω και κατευθύνομαι στα σκαλιά. Εκείνος ήταν ήδη μπροστά μου. Πάντα πιο γρήγορος, του άρεσε περισσότερο αυτό το μέρος. Ανεβαίνω σιγά-σιγά τα σκαλιά. Και

θυμάμαι πως ήταν όταν τα πρώτο-ανέβηκα. Ήμουν ενθουσιασμένος, ήταν η αρχή της δουλειάς. Είχα τόσες επιλογές. Επέλεξα και τώρα όλα τελειώνουν.

«Πρέπει να καθαρίσουμε το πάτωμα, λερώθηκε από το κουβάλημα.» Πάντα έτσι γίνεται, όταν μας δυσκολεύει την δουλειά. Είναι σημαντικό όμως να το καθαρίσουμε εμείς, φαινόμαστε επαγγελματίες. Παίρνουμε το στρώμα, το φορτίο είναι πιο βαρύ παρότι περίμενα. Ο Στέργιος είναι απέναντι και δεν τον βλέπω να δυσκολεύεται. Έχει συνηθίσει. Έχει κουβαλήσει και χαλιά. Στρώμα όμως ποτέ. Απλώνεται ένας πόνος στους κροτάφους μου, είμαι κουρασμένος αλλά έχουμε ακόμη. Θα σκεφτώ μετά. Οι ενοχές προσπαθούν να βγουν στην επιφάνεια.

«Υποτονικό σε βρίσκω. Μια χαρά δεν ήσουν πριν;» Πριν... χαμένο στην αιωνιότητα. Λένε ότι το σώμα δεν ξεχνά. Το δικό μου όμως γιατί τα διαγράφει, ειδικά όταν τα χρειάζομαι περισσότερο; Και πάλι νιώθω το αίμα να κυλάει στις φλέβες μου και η καρδιά μου μού τρυπάει το στήθος. Το στέρνο φουσκώνει και ανοίγω τα μάτια διάπλατα. Και τότε την πιάνω. Μαλακό δέρμα, νιώθω τον σφυγμό της και την κοιτάω στα μάτια. Τόσο εκφραστικά... της χαμογελάω παραινετικά. «Μην φοβάσαι» της ψελλίζω «όλα θα τελειώσουν σε 90 δεύτερα, αλλά εσύ θα νιώσεις τα πρώτα 45.» Τα γάντια νιτριλίου δεν ήταν βολικά, αλλά το βλέμμα της ήταν αρκετό για να με ζωντανεύσει.

Ο Στέργιος ξεροβήχει και με ξυπνάει από τον λήθαργο. Με κοιτάει έντονα. Η ατμόσφαιρα οξύνεται και παρακολουθώ γύρω μου τους ανθρώπους. Δεν πρόκειται να υποψιαστούν τίποτα. Για αυτούς δεν υπάρχει μια πνιγμένη γυναίκα μες το στρώμα. Αυτοί βλέπουν μόνο δύο ανθρώπους να κουβαλάνε ένα στρώμα κρεβατιού στον δρόμο.

Μαρίνα Τσαγκά

Η 26η Ιουλίου είναι σηµαδιακή ηµεροµηνία για τον Αχιλλέα. Ο Αχιλλέας δούλευε σε µια διεθνούς φήµης αρχιτεκτονική εταιρεία, ήταν παντρεµένος και είχε 2 παιδιά. Όµως δυστυχώς η µοίρα τον χτύπησε σκληρά. Λόγω της οικονοµικής κρίσης η εταιρεία αναγκάστηκε να προβεί σε απολύσεις, µε αποτέλεσµα εκείνη την σηµαδιακή ηµέρα να χάσει την δουλειά του, κάτι που ήταν καταλυτικός παράγοντας στην µετέπειτα ζωή του.

Λόγω της απόλυσής του αναγκαζόταν να κάνει µεροκάµατα για να µπορέσει να συντηρήσει την οικογένειά του, όµως αυτό δεν ήταν αρκετό και τα χρέη µαζεύονταν. Η γυναίκα του µετά από λίγο καιρό ανακοίνωσε ότι δεν αντέχει άλλο αυτή την κατάσταση, αποφάσισε να ζητήσει διαζύγιο και, επειδή ήταν άνεργος, έχασε την κηδεµονία των παιδιών. Σαν να μην έφταναν όµως όλα αυτά, εξαιτίας των συσσωρευµένων χρεών που δεν µπορούσε να πληρώσει, η τράπεζα του κατέσχεσε το σπίτι, αφήνοντάς τον άστεγο. Έτσι, µε ένα ξεθωριασµένο από τον ήλιο πουκάµισο και ένα ξεσκισµένο παντελόνι και απογοητευµένος από την έκβαση της ζωής του, αναγκάστηκε να κοιµάται σε ένα παγκάκι στο πάρκο απέναντι από το πρώην του σπίτι και να ζητιανεύει για να ζήσει.

Όμως η 26η Ιουλίου είναι σηµαδιακή ηµεροµηνία και για τον Οδυσσέα, για διαφορετικό λόγο. Ήταν η µέρα που έµαθε για πρώτη φορά ότι πέρασε στη σχολή Αρχιτεκτόνων στο Πολυτεχνείο, έχοντας δώσει πανελλαδικές εξετάσεις. Επιτέλους ο κόπος τόσων χρόνων απέδωσε και θα µπορέσει να κάνει το όνειρό του πραγµατικότητα, να γίνει αρχιτέκτονας.

Λίγες εβδοµάδες µετά, µαζί µε τους γονείς του και την αδερφή του, αδειάζουν το παιδικό του δωµάτιο µε σκοπό να µεταφέρουν τα πράγµατα στο πρώτο του φοιτητικό σπίτι. Μεταξύ των επίπλων ήταν και το στρώµα, το οποίο ήταν αρκετά παλιό και έπρεπε να πεταχτεί. Έτσι, πατέρας και γιος παίρνουν το στρώµα στους ώµους και κατευθύνονται προς τον κάδο, συζητώντας:

- Λοιπόν ... ώστε πλέον θα σε φωνάζουµε κύριο Αρχιτέκτονα;

- Χαχα λογικά θα περάσει ακόµα αρκετός καιρός για αυτό...

- Πώς νιώθεις;

- Πολύ παράξενα... Σίγουρα σαν να έφυγε ένα βάρος από πάνω µου, όµως παράλληλα σαν να ξεκινάει ένα καινούριο κοµµάτι της ζωής µου. Ένα κοµµάτι που για πρώτη φορά έχω τον έλεγχο να πραγµατοποιήσω ότι ονειρεύοµαι...

- ...και πολλά ακόµα που δεν έχεις καν φανταστεί, αυτό το επιβεβαιώνω. Ένα πράγµα θα σου πω µόνο και κράτησέ το σαν συµβουλή: Η ζωή σου πλέον είναι στα χέρια σου και κάθε σου κίνηση έχει ένα αντίκτυπο, οπότε αν θες να εκπληρώσεις τα όνειρά σου πρέπει να προσέχεις να κάνεις την σωστή επιλογή.

Την στιγµή εκείνη, οι δύο άντρες πέρασαν µπροστά από το σηµείο στο οποίο ο Αχιλλέας στεκόταν και ζητιάνευε. Μόλις τους είδε να κουβαλούν το παλιό στρώµα, τους πλησίασε για να τους ζητήσει αν µπορεί να το πάρει.

- Καλησπέρα, σας παρακαλώ µήπως θα µπορούσατε να µου χαρίσετε αυτό το στρώµα; Είδα ότι πηγαίνετε να το πετάξετε και ήλπιζα αν µπορούσα να το έχω...

- Ναι, φυσικά.... Ορίστε...

- Σε ευχαριστώ πολύ νεαρέ, σου εύχοµαι τα καλύτερα. Αν και να ξέρεις, ότι στην ζωή δεν έρχονται πάντα όλα όπως τα εύχεται. Υπάρχουν τυχεροί και άτυχοι, και δεν ξέρεις ποτέ σε πιο µέρος είσαι εσύ. Κι ακόµα κι αν πιστεύεις ότι γνωρίζεις, κάνεις µεγάλο λάθος...

Ο ζητιάνος πήρε το στρώµα, το έσυρε σε ένα απόµερο δροµάκι και έπεσε να κοιμηθεί. Όµως, µετά από την συνάντηση µε τον Οδυσσέα, το µόνο που µπορούσε να σκεφτεί ήταν η κατάληξη της ζωής του. Ποιος ήταν κάποτε, ο Αχιλλέας Παπαδηµητρίου ο τρανός αρχιτέκτων και ποιος έφτασε να είναι, ένας ζητιάνος σε δανεικό στρώµα. Την οικογένεια και τους φίλους που κάποτε είχε και την µοναξιά που τον συντροφεύει τώρα. Κι έτσι, αναπολώντας τα παλιά του όνειρα που καταστράφηκαν αποκοιµήθηκε πάνω στο στρώµα του νεαρού αρχιτέκτονα για να µην ξυπνήσει ποτέ ξανά...

Στυλιανός Πρεντάκης

B. ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ

«Είτε βραδιάζει είτε φέγγει, μένει λευκό το γιασεμί»

Γιώργος Σεφέρης

Μα, υπάρχει στα αλήθεια αυτό το γιασεμί; Κατέχουμε όλοι το δικό μας γιασεμί; Και... ποιος κρίνει το αν είναι λευκό ή όχι;

Οι σκέψεις αυτές μας έχουν κουράσει, εμένα και το μικρό αγοράκι που εκτέθηκε πρώτη φορά στην δύναμη της ποίησης του Σεφέρη. Τα παιδιά λένε απορροφούν εύκολα πληροφορίες και τις αναπαράγουν, και περισσότερο θα έλεγα σε περιπτώσεις αδυναμίας. Το μικρό αυτό αγοράκι, κοίταζε απεγνωσμένα τις γλάστρες, που μαράζωναν κάθε μέρα, όπως εκείνο δηλαδή... Η εικονική βοήθεια που είχε να προσφέρει ένας συγγενής, που «λυπόταν για την κατάσταση», ήταν να φέρει το μικρό παιδί αντιμέτωπο με την άποψη ότι είτε βραδιάζει, είτε φέγγει μένει λευκό το γιασεμί. Η τοποθέτηση αυτή- αυστηρά επιδεικτικού χαρακτήρα- του συγγενή, ήταν ιδιαίτερα εύκολη, καθώς εκείνος απολάμβανε ελεύθερα την μυρωδιά απ' το δικό του κατάλευκο γιασεμί, που σίγουρα ξεχώριζε από εκείνο του πατέρα του μικρού παιδιού, που περνούσε τις μέρες του στην φυλακή βάση της απόφασης για ισόβια φυλάκιση. Οι σκέψεις του αγοριού, όπως και οι δικές μου από τότε που μου διηγήθηκε την ιστορία αυτοπροσώπως, σε ηλικία πλέον 30 ετών, οδήγησαν σε άλλες σκέψεις και αυτές οι άλλες σε ακόμη περισσότερες. Ο πατέρας αυτός στην πραγματικότητα ήθελε απλώς να προστατέψει το παιδί του, πράγμα το οποίο κατάφερε. Ωστόσο όλο αυτό μας έκανε να σκεφτόμαστε: με τι κριτήρια «χρωματίζεται» το γιασεμί μας και ειδικότερα αυτού του ανθρώπου; Και γιατί τις περισσότερες φορές το χρώμα που βλέπει ο καθένας μας για τον εαυτό του και για τους άλλους διαφέρει; Το σίγουρο είναι πως για αυτόν τον άνθρωπο είχε βραδιάσει. Ακόμη μπορούσε ωστόσο να ονειρευτεί, να αγαπήσει και να αγαπηθεί, να κοιτάξει γύρω του και με δυσκολία να γελάσει. Ίσως αυτό πρέπει να κρατήσουμε κι εμείς, την αυτοπεποίθηση και την δύναμή μας, αν θέλουμε να διατηρήσουμε λευκό το γιασεμί μας. Το πιο σημαντικό ωστόσο ερώτημα, ώστε να έχουν υπόσταση όλα τα υπόλοιπα, είναι το αν υπάρχει αλήθεια αυτό το γιασεμί. Η εύκολη απάντηση είναι όχι. Η άλλη, βρίσκεται μέσα σας.

Μάκης Χρονάς

**Είτε βραδιάζει είτε φέγγει,
μένει λευκό το γιασεμί**

Έφυγε σχεδόν τρέχοντας από τον κήπο. Έτρεχε στα σκαλιά του ξενοδοχείου δήθεν να πάει τουαλέτα, στην πραγματικότητα ήθελε να μείνει λίγο μόνη. Μπήκε λοιπόν στο δωμάτιο 2 και έριξε λίγο νερό στο πρόσωπό της, σε μια επιπόλαια προσπάθεια να ξεπλύνει τις απαράδεκτες σκέψεις της. Περιττό να πούμε πως δεν είχε κανένα αποτέλεσμα. Βυθισμένη στο σκοτάδι των σκέψεών της, αλλά και σε πραγματικό σκοτάδι -μιας και ήταν 3 το

ξημέρωμα- δεν παρατήρησε τον Γιάννη, ο οποίος την περίμενε απέξω, πάρα μόνο όταν τον άκουσε να φωνάζει «μη σβήσεις το φως!», αυτή το είχε ήδη σβήσει όμως.

Έτσι οι δύο νέοι είχαν μείνει μόνοι τους για άλλη μια φορά -αυτή την φορά στο μπαλκόνι/διάδρομο του ξενοδοχείου του Γιάννη. Εκείνος την ρώτησε τι είχε γίνει, γιατί έφυγε έτσι τρέχοντας, γιατί ήταν τόσο μελαγχολική. «Μπα, ιδέα σου, τίποτα δεν έγινε Γιάννη.» Τι να του έλεγε; Ότι ίσως ήταν κρυφά ερωτευμένη μαζί του όλο αυτόν τον καιρό; Ότι θα της έλειπε απίστευτα τον υπόλοιπο χρόνο που θα έκαναν να ξαναϊδωθούν; Ότι δεν μπορεί να φανταστεί πως θα περάσει αυτός ο χρόνος χωρίς την γλυκιά μυρωδιά του; Ότι το ομορφότερο όνειρο και ο χειρότερος εφιάλτης της θα ήταν να την φιλούσε εδώ και τώρα; Όχι, δεν μπορούσε να τα πει αυτά. Αυτά δεν μπορούσε καν να τα παραδεχτεί η ίδια. Πάνω που είχε αρχίσει να υποψιάζεται πως τα αισθήματα ήταν αμοιβαία, έπρεπε να χωριστούν για μια ακόμη φορά -πώς να μην ήταν συντετριμμένη; Του είπε λοιπόν, συνοψίζοντας όσο μπορεί, και αποφεύγοντας δεξιολογικά να αναφέρει πληροφορίες που μπορούσαν να τον οδηγήσουν στα σωστά συμπεράσματα: «Θα μου λείψει αυτός ο τόπος- Ω δεν φαντάζεσαι πόσο!»

Όσο δεξιολογικά όμως και να απέφευγαν και οι δύο τα λόγια, μια ματιά έφτανε για να καταλάβει και ο πιο κουτός, πως αυτοί οι δύο ήταν ερωτευμένοι. Ακόμη και μέσα στο πλήρες σκοτάδι, με μοναδική πηγή φωτός τα αστέρια στον καλοκαιρινό ουρανό, ακόμη και τότε μπορούσες να διακρίνεις με ευκολία τις σπίθες στα μάτια τους. Κάθισαν λοιπόν σε αυτό το μπαλκονάκι με τις ώρες. Κάθισαν αγκαλιά, τα χέρια του Γιάννη στην μέση της Ελένης και τα χέρια της Ελένης στα μάγουλα του Γιάννη. Ελάχιστα λιγότερη αυτοσυγκράτηση, ή ίσως περηφάνεια ή και δειλία, και αυτοί οι δύο θα είχαν φιληθεί για πρώτη φορά. «Θα είναι έτσι άραγε και του χρόνου τα πράγματα; Θα βρεθούμε όντως του χρόνου;» σκεφτόταν σιγανά η Ελένη.

Μέσα στο βαθύ σκοτάδι όμως που κάλυπτε τις σκέψεις της, εκείνη συνέχιζε να λέει στον εαυτό της ότι είτε βραδιάζει είτε φέγγει, μένει λευκό το γιασεμί...

Ηλέκτρα Παυλή

Φόβος

Μας επισκέφτηκε ο ήλιος πάλι, και σηκώνομαι πάλι, και 'ελπίζω' πάλι. Ακούω τα φύλλα να θροϊζουν, ανοίγω λίγο το παράθυρο, απαλά με χαϊδεύει το αεράκι και το απολαμβάνω για λίγο, μια στιγμή είναι αρκετή για να γεμίσει η καρδιά μου θάρρος. Φεύγω, προσπάθησε να μην περπατάς γρήγορα, δεν σε κυνηγάει κανείς. Παρακολουθώ τα πλακάκια, έχουν ξεθωριάσει και το πεζοδρόμιο είναι μικρό, χωράει ίσα ίσα δύο ανθρώπους και σε πολλά σημεία είναι δύσβατο. Κάποιος είναι δέκα μέτρα μακριά μου, σε ένα λεπτό θα περάσει από δίπλα μου, κόλλα στον τοίχο, συνέχισε να περπατάς, αλλά μην τον κοιτάς στα μάτια, καλύτερα δες κάτι στο κινητό σου, εντελώς τυχαία έλαβες μήνυμα. Πρέπει να διασχίσω μια διασταύρωση, περιμένω μέχρι να περάσουν όλοι, μέχρι να έχουν σταματήσει όλα τα οχήματα, περνάω.

Έφτασα, ψέλλισε καλημέρα, μα που είναι οι τρόποι σου; Πού είναι η κοινωνικότητά σου; Χαμογέλα, να φανεί ακόμη και μέσα από την μάσκα, πώς θα κρατήσεις τους φίλους γύρω σου; Έλεγε ξανά εάν τελείωσες όλα τα μαθήματά σου και κάνε ξανά επανάληψη, πρέπει να αποδείξεις στους καθηγητές σου ότι είσαι επιμελής. Αρχίζει το μάθημα, σέρνω ήσυχα την καρέκλα μου και περιμένω. Θα εξεταστώ πάλι, τι κι αν δεν θυμάμαι; Δεν πειράζει. Σε εξετάζουν, κρατήσου και απάντησε σωστά. Ξεστόμισες κάτι λάθος, πάλι τρίβεις τα χέρια σου, πάλι τρέμεις. Μα, είπα τα περισσότερα. Στο διάλειμμα κάτσε διάβασε πάλι. Και αν χρειαστεί να φας, βγάλε την μάσκα για πολύ λίγο χωρίς να είσαι μπροστά σε άλλους. Δεν γίνεται να αρρωστήσω, θα βάλω σε κίνδυνο πολλούς ανθρώπους.

Γυρίζω σπίτι, σε κάθε οθόνη ακούω όσα γίνονται. Πάρθηκαν αποφάσεις από το Υπουργείο Παιδείας. Τους μαθητές τους ρώτησαν; Ασχολήθηκε κανείς; Όλοι αποφασίζουν για το τι θα κάνουμε εμείς οι νέοι, για το τι επιθυμούμε. Μόλις μιλήσουμε, όμως, είναι κουρασμένοι και δεν μπορούν να μας ακούσουν. Τι απέγιναν τα όνειρά μας, οι ελπίδες μας, τα πάθη μας; Έχουμε μείνει με τις ανησυχίες, με τα ερωτηματικά και με μια τρεμάμενη, σφιγμένη καρδιά. Έπειτα, αναρωτιέσαι πως θα βαδίσεις μετά τις σπουδές, τι είδους κοινωνία καλείσαι να αντιμετωπίσεις. Έχεις ακόμη την ευκαιρία να την κοιτάξεις στα μάτια ή και αυτά θα τα προσηλώσεις στα κορδόνια των παπουτσιών σου; Δεν έχουμε τρομάξει αρκετά με τις τιμωρίες που άνομα, σκληρά και ύπουλα επιβάλλονται; Παρόλο που απλά κάποιιοι την κρύβουν, η βία βρίσκεται παντού, σωματική, σεξουαλική, ψυχολογική. Και σε πνίγει μία από τις ρίζες της, ο φόβος. Μόνος μου πάλι θα πολεμήσω, δεν θα παραμεριστώ αν μιλήσω, αν δείξω την διαφορετικότητά μου; Φοβάσαι να εκδηλώσεις τον εαυτό σου. Φοβού τον φόβο σου, μετέτρεψε τον χείμαρρο σε φρέσκο αεράκι. Βήξε, πάρε επιτέλους ανάσα. Θάρρος δεν είναι η ανυπαρξία του φόβου μέσα σου, αλλά η καταπολέμησή του. Ζήσε τολμηρά, ίσως κι αυτός να είναι ο μόνος τρόπος με τον οποίο όντως ζεις...

Μαρίνα Τσαγκά

ΦΟΒΟΣ

Ηλέκτρα Παυλή